

INDEX

1. URSUL GRIZZLY.....ALB
2. UN EXPERIMENT CU MOLECULE
3. LENTILELE VIITORULUI
4. DILEMA HOBITILOR CONTINUA
5. INGINERII SE INSPIRA DIN DESIGNUL GANDACILOR
6. CREAREA VIETII IN LABORATOR ESTE DIN CE IN CE MAI INDEPARTATA
7. TINTA: TANTARI FARA MALARIE

1. URSUL GRIZZLY.....ALB

(*Canadian Press 11 May, 2006 BBC News Online 13 May 2006*)

In aprilie 2006, in Insula Banks, Northwest Territories, Canada, un vanator autorizat a impuscat un urs polar de o culoare neobisnuita. Ursul era alb cu pete brune, avea gheare lungi si spatele putin cocosat. Roger Kuptana, un ghid local, a crezut ca este vorba de un hibrid intre un urs polar si un urs grizzly. Observatori oficiali din Canada au analizat ADN-ul, studiile lor confirmand ipoteza unui hibrid. Ian Stirling, un biolog la *Canadian Wildlife Service*, din Edmonton, a spus: „Teoretic stiam ca aceasta incrucisare este posibila deoarece atat teritoriul celor doua specii cat si perioada de imperechere se suprapun intr-o oarecare masura. Este pentru prima oara cand acest fenomen este observat in natura”. Ursii grizzly si ursii polari au fost incrucisati anterior si in gradini zoologice si au produs urmasi fertili.

Articolul BBC: <http://news.bbc.co.uk/go/em/fr/-/1/hi/sci/tech/4766217.stm>

ED. COM. Faptul ca ursii polari si ursii grizzly se pot incrucisa (si avea descendentii fertili) demonstreaza ca sunt aceeasi specie, la fel ca si in cazul diferitelor „rase” umane sau in cazul binecunoscutelor "cinteze ale lui Darwin”. Explicatia faptului ca ursii grizzly si cei albi nu se imperecheaza de obicei este ca acestia se intalnesc foarte rar. Dupa Potop, climatul si mediul inconjurator au degenerat iar animalele s-au raspandit pe fata Pamantului si s-au reprodus cu parteneri stabiliti in cadrul respectivelor nise ecologice. Aceasta a dus la formarea unor populatii cu trasaturi distinctivitate ceea ce inseamna ca nu sunt specii diferite si ca sunt folosite ca exemple in mod eronat de evolutionisti pentru a arata ca animalele nu se reproduc „dupa soiul lor”.

2. UN EXPERIMENT CU MOLECULE

(*ScienceNOW 12 May 2006*)

Multe molecule organice, ca de exemplu aminoacizii, exista in doua forme identice din punct de vedere chimic dar care au formele „in oglinda”, la fel ca si in cazul mainii drepte si stangi (proprietaea se numeste chiralitate, formele *levo* si *dextro* – n. tr.). Cele doua forme se comporta identic din punct de vedere chimic si sunt foarte greu de diferentiat insa unele molecule sunt folosite in medicamente iar cele doua forme pot avea efecte diferite asupra organismului. O echipa de

cercetatori condusi de Eric Anslyn de la Universitatea din Texas, Austin, au descoperit o metoda ingenioasa prin care aminoacizii levo pot fi diferentiati de cei dextro cu ajutorul unor compusi ce contin cupru si de care aminoacizii se leaga precum „o cheie intr-un lacat”. Unii compusi sunt proiectati astfel incat sa se potriveasca formelor „stangi”, altii sa fie compatibili cu formele „de dreapta”. In momentul in care se produce imbinarea aminoacizilor la compusi, acestia isi schimba culoarea. Unele voci din lumea stiintifica sustin ca receptorii gustativi de pe limba noastra pot recunoaste formele levo sau dextro. Spre deosebire de efectul de culoare produs in experiment, cele doua tipuri de molecule odata ajunse la nivelul mugurilor gustativi produc semnale electrice (impulsuri nervoase) care sunt interpretate de creier ca diferite senzatii gustative (de exemplu, forma dextro poate sa produca senzatia unui gust amar, in timp ce forma levo poate produce o senzatie de gust dulce).

ED.COM. Pentru a proiecta molecule cu conformatii atat de precise incat sa diferentieze formele dextro de cele levo ale unor molecule si pentru a produce modificari cuantificabile in receptori, este nevoie de chimisti inteligenti care sa inteleaga mecanismele si sa le poata controla din afara sistemului. Asadar este absurd a sustine ca moleculele care alcatuiesc receptorii de pe limba s-au autoasamblat singure intr-un proces intamplator si a nega ca ele au fost proiectate de un Creator.

3. LENTILELE VIITORULUI

(news@nature and ScienceNOW 3 April 2006)

Cercetatorii de la Universitatea Arizona, Tucson, au proiectat o lentila din cristale lichide care isi creste puterea de marire la trecerea curentului electric. Lentilele ar putea ajuta oamenii care au nevoie de ochelari pentru citit sau lentile bifocale, sa vada obiectele apropiate. Marele avantaj este ca cei care au nevoie de ochelari pentru „aproape” („de citit”) nu vor trebui sa si schimbe ochelari pentru a vedea „la distanta”. Deoarece aproape 90% din oameni au nevoie de ochelari de citit inventatorii prevad un viitor stralucit pentru inovatia lor.

ED.COM: Profesorul Steve Jones de la Univeritatea din Londra, intr-o dezbatere la BBC cu John Mackay, a spus ca fara ochelari nu poate vedea, deci ochiul lui este prost proiectat si nu poate fi dovada unui design inteligent ci dovada unui proces naturalist evolutiv. Faptul ca ochiul omenesc slabeste odata cu imbatranirea nu face altceva decat sa ne aduca aminte ca trupurile noastre merg la vale, unele organe degenerand mai repede ca altele, adica nu evolueaza spre o treapta mai inalta de adaptare. Aceasta confirma relatarea biblica in care lumea a fost creata perfecta dar ca a degenerat dupa ce omul a pacatuit. Faptul ca este nevoie de ingineri creativi sa proiecteze o lentila atat de complexa este un argument pentru a vedea in ochiul uman dovada unui design inteligent si nu a unui proces evolutiv intamplator.

4. DILEMA HOBITILOR CONTINUA

(*Eureka Alert and World-science.net 18 May 2006*)

Controversele legate de *Homo floresiensis* continua si acum intre cele doua tabere de cercetatori (unii care sustin ca oasele gasite apartin unei specii umane separate, pe cand ceilalti spun ca este vorba de aceeaasi specie inasa care suferea de piticism si microcefalie). Robert Martin de la Field Museum, Chicago, a analizat impreuna cu colegii sai diferitele studii efectuate pe aceasta tema si au concluzionat intr-un articol ca dovezile confirma teoria microcefaliei si ca uneltele de piatra gasite cu resturile fosile „apartin tipurilor de unelte asociate frecvent cu resturile de *Homo sapiens*”. Martin a mai adaugat ca povestea a fost mult amplificata in mass media, evaluarea stiintifica critica fiind prea putin bazata pe descoperirile fosile, iar faptul ca articolele au fost publicate fara a aduce detalii coerente este de neacceptat.

ED.COM. Daca mass media sau oamenii de stiinta ar cita studiile originale, care descriu craniul, bratele si celelalte oase, ar ajunge inevitabil la concluzia ca avem de a face cu un organism asemanator celui de maimuta, atat craniul cat si mandibula pastrand proportiile unui organism simian (studiile la: Nature, vol. 431, p1055, 28 Oct 2004 and Nature vol. 437, p1012, 13 Oct 2005). In ansamblu, oasele amintesc de celebrii *Australopithecii*, „Lucy”, o specie extincta de maimuta. Faptul ca au fost gasite unelte asemanatoare celor folosite de oameni alaturi de resturile fosile, nu inseamna neaparat ca acestea le si foloseau, ci sunt o dovada a prezentei omului in zona respectiva. Insa oricum problema uneltelor nu se potriveste niciunei dintre cele doua variante ale evolutionistilor, care incearca sa introduca dovezile in concordanta cu propriul lor scenariu.

5. INGINERII SE INSPIRA DIN DESIGNUL GANDACILOR

(*New Scientist online news 8 May 2006*)

O specie de gandac din Desertul Namib prezinta niste structuri bombate pe aripi care au proprietatea de a atrage apa. Intre aceste structuri aripile sunt acoperite cu o substanta ceroasa care respinge apa. Aceasta alternata ajuta gandacul sa colecteze apa din ceata care se ridica peste desert. Picaturile de apa se aduna treptat in structurile bombate ale aripilor dupa care se rostogolesc de a lungul suprafetei ceroase pana spre gura gandacului.

Cercetatorii de la Massachusetts Institute of Technology au reusit sa copieze modelul gandacului de a colecta si canaliza apa folosind polimeri care atrag apa in alternata cu straturi de Teflon care resping apa. Astfel cercetatorii reusesc sa controleze curgerea fluidelor pe suprafete. Armata Americana s-a aratat interesata sa foloseasca aceasta tehnica pentru auto-decontaminarea diferitelor suprafete. Alti oameni de stiinta au sugerat ca descoperirea ar putea ajuta la controlul curgerii fluidelor de racire ale microcipurilor sau la curgerea lichidelor prin dispozitive chimic-sensibile fara a se folosi pompe.

ED. COM. Daca acesti cercetatori au reusit sa proiecteze dispozitive care controleaza dinamica fluidelor copiind structura elitrelor insectei namibiene, ei au demonstrat ca a fost nevoie de un design creativ si inginerie precisa pentru a face aripa insectei. Structurile aripilor coleopterului nu sunt singurele dispozitive care colecteaza apa in cazul organismelor desertice. Spinii cactusilor (sunt de fapt niste frunze modificate – n.tr.) colecteaza apa si o directioneaza prin picurare spre radacini. Unii biologi sustin ca aceste structuri au evoluat pentru a permite animalelor si plantelor sa traiasca in desert. Totusi, aceste metode de colectare a apei ar fi fost foarte eficiente in lumea descrisa in Geneza 1 si 2: 4-6, cand un abur uda fata Pamantului.

6. CREAREA VIETII IN LABORATOR ESTE DIN CE IN CE MAI INDEPARTATA

(BBC News Online, 3 April 2006)

In ultimii ani biologii au speculat asupra numarului minim de gene necesare pentru a fabrica o celula artificiala functionala, de multe ori experimentele incluzand si eliminarea unor gene din celule vii pentru a se vedea daca acestea vor supravietui. Totusi, metoda aceasta ia in considerare un singur proces chimic in parte, pe cand multe celule vii au sisteme de siguranta prin care produc alte substante chimice care le asigura supravietuirea. Lawrence Hurst de la University of Bath, UK, impreuna cu colegii sai, a studiat doua bacterii si au intocmit un model matematic care stabileste de care gene este nevoie pentru ca ele sa supravietuiasca in mediul lor normal. Apoi au facut predictii asupra numarului minim de procese metabolice care sa le asigure supravietuirea in conditiile in care au la dispozitie nutrientii necesari. Rezultatele obtinute au aratat ca testele pentru stabilirea numarului minim de gene prin eliminarea cate unei gene au avut o marja de eroare de 50%. „Surpriza a constat in faptul ca metabolismul este destul de ridicat fata de ceea ce oamenii de stiinta sustin ca ar fi metabolismul minim”, a comentat Hurst. Mai mult, chiar si studiul lui Hurst ar fi unul cu rezultate subestimate deoarece Dusko Ehrlich, de la Institutul National de Cercetari Agronomice din Franta declarat ca studiul are de a face numai cu reactii biochimice, fara a tine cont de sintezele ADN, sintezele proteice sau replicatie. „Au de a face cu precursori dar nu si cu majoritatea macromoleculilor. Multe gene esentiale sunt necesare in sinteza macromoleculilor”.

BBC article: <http://news.bbc.co.uk/1/hi/sci/tech/4857868.stm>

ED. COM. Atunci cand biologii vor afla care sunt genele esentiale vietii si vor reusi sa le puna laolalta cu nutrientii potriviti, in cantitatile potrivite, si vor reusi sa produca o celula vie artificiala, vor dovedi ca este nevoie de creativitate si inteligenta pentru a crea viata si nicidecum de noroc sau procese naturaliste. De aceea, cei care studiaza genele si pe care de abia le copiaza si reasambleaza, au o si mai mare vina ca nu li atribuie Creatorului locul care I Se cuvine.

7. TINTA: TANTARI FARA MALARIE

(Science, vol. 312, p514, 28 April 2006)

Pentru ca tantarii sa transmita malarie, este necesar ca mai intaii acestia sa fie infectati de microorganismele care cauzeaza boala. Acum cativa ani au fost descoperiti cativa tantari care stopau celulele infectate, unii oameni de stiinta sugerand ca genele rezistente la malarie ar trebui raspandite in cadrul populatiilor prin tehnici de inginerie genetica. Pentru a gasi genele responsabile de imunizarea la malarie a unor tantari, cativa cercetatori au capturat tantari dintr-o regiune infestata si i-au lasat sa produca o generatie de urmasi. Au ingaduit juvenililor de tantari sa se hraneasca cu sange infectat si apoi i-au examinat pentru a vedea care sunt infestati cu parazitii cauzatori de malarie (apartin genului *Trypanosoma* – n.tr.). Multi dintre ei nu au fost infectati cu toate ca se hranisera din acelasi tip de sange. Cercetatorii au cautat genele responsabile si le-au gasit intr-o mica regiune a cromozomului 2L. O gena anume parea cea mai importanta, numita APL1, deoarece cand era eliminata, tantarii deveneau infectati. Geneticienii au stabilit cu surprindere ca genele ce confera rezistenta la malarie erau „remarcabil de comune” si ca tantarii care nu le aveau erau „cei ciudati”. Multi cercetatori au sugerat ca lupta impotriva malariei ar trebui sa se concentreze in gasirea unor modalitati de eliminare a tantarilor nerezistenti. Matt Thomas de la Commonwealth Scientific and Industrial Organization in Australia a spus: „de ce sa incercam sa punem noi gene in genomul tantarilor cand acestia le au pe ale lor?”

ED. COM. Rezultatele studiului sunt aceleasi cu concluziile unui mod de gandire bazat pe cadrul creationist al Scripturii. Dumnezeu a creat o lume buna, fara boli, in care animalele se hraneau cu plante. Tantarii se hraneau cu seva plantelor (ceea ce masculii de tantari anofel inca fac) si tineau sub control orice microorganism pe care il ingerau. De aceea, malarie nu a existat la inceput. Pe parcurs ce lumea degenera, unii tantari au devenit incapabili sa tina sub control microorganismele cauzatoare de malarie. Dupa Potop plantele au degenerat si mai mult si femelele de tantar nu reuseau sa acumuleze destul fier si proteine din seva plantelor pentru a produce oua, astfel ca s-au orientat spre a consuma sange inainte de a depune ouale. In afara de aceasta perioada femelele de tantar consuma doar suc de plante. Tantarii fara genele de rezistenta transmit microorganismele in sangele persoanei a carui sange il consuma, initiind astfel un cerc vicios al transmiterii malariei. Morala este sa nu intrebam: „Daca exista un Dumnezeu al dragostei de ce a inventat malarie?” cand de fapt este vina noastra.

© Copyright Creation Research 2006

Director general – John MACKAY, geolog

Reprezentant pentru Europa de Est – Romulus CAMPAN, teolog